vil have mulighed for at deltage i en intern udvælgelsesprøve.

2. Når ansættelsesmyndigheden skal træffe en beslutning om besættelse af en ledig stilling ved forfremmelse eller forflyttelse af en tjenestemand, er den ikke forpligtet til at sammenligne kvalifikationer og fortjenester hos henholdsvis tjenestemænd, der kan forfremmes eller forflyttes og hos andre ansatte, for hvem denne mulighed ikke står åben, men som vil kunne ansøge om at måtte deltage i en intern udvælgelsesprøve, såfremt en sådan afholdes.

3. Det er ikke Domstolens opgave at tage stilling til, hvilken sagkundskab der udkræves til en given stilling, når det hverken på grundlag af sagens akter eller sagsøgerens indsigelser mod besættelsen af denne stilling er muligt at fastslå, at den sagsøgte institution ved sit skøn om den udnævnte tjenestemands kvalifikationer og fortjenester har befundet sig i en åbenbar vildfarelse eller begået magtfordrejning.

4. Selv når det må anses for godtgjort, at en midlertidig ansat har fået tilsagn om tjenestemandsansættelse, og at der foreligger en aftale mellem vedkommende institution og den nationale forvaltning, hvorfra vedkommende ansatte kommer, medfører dette ikke, at denne efter forskriftsmæssigt at være blevet underrettet om sin stillings midlertidige karakter får en særlig stilling under den procedure, hvori en ledig stilling skal besættes.

I sag 265/81

ANTONIO GIANNINI, midlertidigt ansat med bopæl i Céroux-Mousty, ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Biver, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto fra Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

vedrørende en påstand om annullation af udnævnelsen af L. Casella som følge af den interne meddelelse om ledig stilling KOM/663/79 og forskriftsmæssig genoptagelse af ansættelsesproceduren til besættelse af denne stilling,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformand A. O'Keeffe og dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder i sagen, retsforhandlingernes forløb og parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes som følger:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Med virkning fra den 2. februar 1976 blev Antonio Giannini, tjenestemand i Den italienske Republiks finansministerium, af den italienske regering udstationeret som national ekspert i en af Kommissionens tjenestegrene, nemlig Forvaltningen af Toldunionen (GUD — Gestion de l'Union Douanière) [1]. Han blev som sådan ansat i GUD/1 — spørgsmål vedrørende toldnomenklatur — og i GUD/4 — tariftekniske spørgsmål i forbindelse med aftaler. I juli 1977 blev Antonio Giannini tilknyttet den »task-force«, der blev ledet af Fællesskabernes særlige repræsentant under »tekstil«-forhandlingerne.

I 1978 fik Forvaltningen af Toldunionen bevilget en af de midlertidige stillinger i stillingsgruppen A 5/A 4, der inden for rammerne af antikriseforanstaltninger for stål og tekstiler var optaget i tillægsbudget nr. 1/78. Antonio Giannini blev ved kontrakt af 18. juli 1978 på ubestemt tid ansat i denne stilling som midlertidig ansat i lønklasse A 5, jfr. artikel 2 a) i

1 — Siden hen omdannet til Tjenesten for Toldunionen (SUD — Service de l'Union Douanière).

ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne. I en ledsageskrivelse til denne kontrakt blev der gjort opmærksom på, at ansættelsen gjaldt en stilling, som ansættelsesmyndigheden havde ønsket midlertidigt besat; der kunne altså ikke i denne stilling senere ske udnævnelse til tjenestemand.

2. I 1979 modtog Generaldirektorat IX Personale og Administration fra Tjenesten for Toldunionen en anmodning fra SUD om offentliggørelse af en meddelelse om ledig stilling KOM/663/79 i lønklasse A 5 i den særlige afdeling i Tjenesten for Toldunionen (UD/4 »Tariftekniske spørgsmål i forbindelse med aftaler«, der var ledig efter en overflytning. Meddelelsen blev først offentliggjort, efter at Generaldirektorat IX havde modtaget forsikring om, at der ikke var tale om en gennem denne overflytning befordret tjenestemandsansættelse af en midlertidigt ansat, hvis stilling havde forbindelse med antikriseforanstaltningerne for stål og tekstiler.

I meddelelsen om en ledig stilling hed det, at opgaverne i den stilling, der skulle besættes, var planlægning, undersøgelse og kontrol i forbindelse med toldforvaltningen af tekstilaftalerne, og under overskriften »Kvalifikationer« angaves følgende:

»— bevis for afsluttet universitetsuddannelse, eller faglig erfaring svarende hertil;

— indgående kendskab til tekstilaftalerne og navnlig til reglerne om tarifering af de forskellige grupper tekstilvarer;

— indgående kendskab til toldnomenklaturen for tekstilvarer;

— stor, til stillingen passende erfaring.«

Tre tjenestemænd, bl.a. hr. Casella, indgav ansøgning i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten for tjenestemænd, hvorefter ansættelsesmyndighederne først skal tage i betragtning, hvilke muligheder for forfremmelse og forflyttelse, der er inden for institutionen. Antonio Giannini kunne som midlertidigt ansat ikke på dette trin i proceduren indgive ansøgning.

De tre ansøgninger blev tilstillet generaldirektøren — lederen af Tjenesten for Toldunionen — for at han kunne fremsætte sine bemærkninger til dem. Han traf ved note af 6. februar 1980 til generaldirektøren for personale og administration den beslutning at afslå dem, idet han dog samtidig fremhævede, at der var tale om udmærkede ansøgere, selv om de ikke opfyldte »de særlige betingelser ifølge meddelelsen om den ledige stilling«. Genraldirektøren fremhævede for så vidt angår Casella

»Jeg finder det ikke oplagt, at han er den helt rigtige mand for tjenesten til den omhandlede ledige stilling. Han har ganske vist arbejdet i flere år i afdeling UD/1 med toldspørgsmål, men må alligevel antages ikke at være i besiddelse af de særlige kvalifikationer, der kræves ifølge meddelelsen. Toldforvaltningen af tekstilaftalerne, der fra først af har været varetaget i en anden tjenestegren som følge af områdets særlige beskaffenhed (UD/4), er jo et specielt område, der er tilpasset de særlige krav, som Fællesskabets mest følsomme krisesektor stiller, og det må derfor på det kraftigste frarådes, at man accepterer den risiko for mindre faglig erfaring, der ganske normalt er forbundet med en forflyttelse.«

Generaldirektøren mente heller ikke, at der i betragtning af de krav, der var

stillet i meddelelsen, var grund til at ansætte en tjenestemand i basislønklassen, og foreslog derfor, at stillingen blev besat eksternt. I slutningen i noten foreslog han således følgende:

»Jeg er overbevist om, at vi på baggrund af stillingens særlige beskaffenhed bør finde en løsning, der i videst muligt omfang giver sikkerhed for kontinuitet i toldforvaltningen af tekstilaftalerne. I denne sektor, hvor beredskabet altid er stort, gælder det jo først og fremmest om at fastholde den faglige erfaring, der er blevet til under forhandlingerne og gennem forvaltningen af snesevis af selvbegrænsningsaftaler for årene fra 1981 og fremover, for det står allerede i dag klart, at dette vil være politikken også i lang tid fremover. Den tjenestemand, der er bedst kvalificeret til dette arbejde, og hvis dygtighed på området har været prøvet fra 1977, er Antonio Giannini.

Antonio Giannini har arbejdet i tjenesten her i 4 år og har en kontrakt som midlertidig ansat med virkning fra den 16. 7. 1978. Jeg vedlægger hans curriculum vitae. Jeg vil være glad for at kunne ansætte hr. Giannini i den stilling, meddelelsen drejer sig om, og anmoder Dem derfor venligst om at træffe de hertil fornødne egnede foranstaltninger«.

Generaldirektøren for personale og administration gjorde i sit svar af 25. februar 1980 opmærksom på, at noten af 6. februar 1980 var i strid med de forsikringer, der tidligere var givet, og at desuden de grunde, der var blevet anført for afslaget på Luigi Casella's ansøgning, dårligt kunne forsvares i betragtning af den mobilitet, som Kommissionen i sin personalepolitik havde slået til lyd for. Han tilføjede, at han, såfremt generaldirektøren under alle omstændigheder fastholdt, at ingen af ansøgerne passede til den omhandlede stilling, ville foreslå, at man annullerede meddelelsen, og offentliggjorde den på ny som en ledig stilling i lønklasse A 6/A 7, således at det blev muligt at ansætte en ansøger fra udvælgelsesprøven for toldeksperter. Det var nemlig ganske klart personaleafdelingens indtryk, at den stilling i lønklasse A 5, der var blevet ledig i afdeling UD/3, i strid med de forsikringer, der var blevet givet, kun var blevet overført til særafdelingen UD/4 for at få Antonio Giannini ansat i en stilling som tjenestemand; dette spørgsmål blev berørt i en note af 8. april 1980 fra Generaldirektorat I, Forbindelser med tredjelande, hvori det bl.a. hed:

»Antonio Giannini er for øjeblikket ansat midlertidigt i Tjenesten for Toldunionen. Hans kontrakt udløber den 30. juni 1981. Det skulle være muligt for ham at blive ansat i en ledig stilling i lønklasse A 5 i tjenesten. Hvis denne ansættelse skal ordnes, er det absolut nødvendigt, at de øvrige ansøgere til nævnte stilling får afslag på deres ansøgninger nu på procedurens første stadium . . .«

3. Efter en brevveksling mellem kommissionsmedlem Davignon, der ønskede, at Antonio Giannini blev ansat som tjenestemand i den ledige stilling KOM/663/79, og kommissionsmedlem Tugendhat, der ikke kunne give sin tilslutning hertil, og efter at Kommissionen i sit møde den 14. maj 1980 havde fastslået, at de midlertidigt ansatte i stål- og tekstilsektoren var blevet ansat i henhold til kontrakter om midlertidig ansættelse, og havde besluttet at lade

denne situation bestå uændret, blev der navnlig i Davignon's kabinet taget forskellige initiativer, ved hvilke man søgte at få forbedret mulighederne for Antonio Giannini's ansættelse som tjenestemand i den ledige stilling KOM/663/79.

Endelig meddelte Tjenesten for Toldunionen ved skrivelse af 16. december 1980 Generaldirektoratet for personale og administration, at man nu ikke længere ønskede den omhandlede stilling besat ved en ekstern udvælgelsesprøve, og at den internt bedst placerede ansøger herefter var Luigi Casella, der havde flere års erfaring på toldområdet. Man anmodede Generaldirektorat IX om at foretage udnævnelse i overensstemmelse hermed. Luigi Casella blev herefter af Kommissionen den 22. december 1980 forfremmet til ekspeditionssekretær i lønklasse A 5 i afdelingen »Tarifspørgsmål i forbindelse med aftaler« i Tjenesten for Toldunionen.

Antonio Giannini fik meddelelse om hr. Casella's forfremmelse i begyndelsen af 1981. Den 3. marts 1981 indgav han klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, idet han herigennem ønskede udnævnelsen af Luigi Casella i stillingen KOM/663/79 annulleret. Da denne klage ikke blev besvaret, anlagde han den 5. oktober 1981 nærværende sag.

Domstolen (første afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— annullation af udnævnelsen af hr. Casella som følge af den interne meddelelse om ledig stilling KOM/663/79 og forskriftsmæssig genoptagelse af ansættelsesproceduren til besættelsen af denne stilling;

— sagsøgte afholder sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— sagen afvises, subsidiært afsiges frifindelsesdom;

— spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres i overensstemmelse med dommen.

III — Parternes anbringender og argumenter

a) Formaliteten

Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har nogen søgsmålsinteresse. Tjenesten for Toldunionen har kun haft til hensigt at få sagsøgeren ansat som tjenestemand. Såfremt Generaldirektoratet for personale og administration havde lukket øjnene, ville det have været ensbetydende med meddelagtighed i magtfordrejning (dom af 24. 9. 1976 i sag 105/75, Giuffrida, Sml., s. 1402). Sagsøgerens manglende søgmålsinteresse følger også af, at han ikke var og ikke kunne være ansøger ved forfremmelse eller forflyttelse (vedtægtens artikel 29, stk. 1).

Sagsøgeren har i sit svar gjort gældende, at dette ræsonnement udelukkende er baseret på sagsøgtes fejlagtige vurdering af sagens realitetsspørgsmål og foregriber afgørelsen heraf. Søgsmålet er berettiget, idet udnævnelsen af hr. Casella betegner

afslutningen på en procedure, der af de under gennemgangen af sagens realitet anførte grunde må betegnes som retsstridig.

b) Realiteten

Sagsøgeren har gjort gældende, at de særlige i meddelelsen opstillede betingelser for ansættelse i den ledige stilling KOM/663/79 ikke var opfyldt for nogen af ansøgernes vedkommende. Ansættelsesmyndigheden skulle som følge heraf være gået frem efter ansættelsesproceduren i artikel 29, stk. 1, litra b), i vedtægten, altså have overvejet mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen. Denne fremgangsmåde var så meget mere nødvendig som ansættelsesmyndigheden ikke kunne være uvidende om, at sagsøgeren havde de kvalifikationer og den erfaring, der skulle til for at bestride den stilling, der skulle besættes, således at det herefter i tjenestens interesse var på sin plads at afholde en intern udvælgelsesprøve, som sagsøgeren kunne deltage i. Domstolen har nemlig fortolket begrebet »udvælgelsesprøver inden for institutionen«, jfr. artikel 29, stk. 1, litra b), i vedtægten, udvidende, idet det antages at omfatte enhver, de gør tjeneste i institutionen uden hensyn til hans tjenesteretlige stilling (sag 16/54, Rauch, Sml. 1965, s. 190).

Kommissionen har endvidere begået forskellige faktiske og juridiske fejl. Der er jo nemlig ikke tale om omdannelse af en stilling som midlertidigt ansat til en fast stilling, men om at give sagsøgeren adgang til at ansøge om en ledig stilling.

Sagsøgeren har anført, at hans ansættelse som national ekspert i februar 1976 skete, før der blev truffet antikriseforanstaltninger i tekstilsektoren, med henblik på ansættelse i en fast stilling i Kommissionen. De italienske myndigheder fik forskellige tilsagn i så henseende, og dette var afgørende for deres beslutning om at udstationere Antonio Giannini i Bruxelles.

Sagsøgeren var vel i kraft af ansættelsens midlertidige karakter bekendt med, at han ikke i forlængelse af en sådan midlertidig ansættelse kunne blive udnævnt til tjenestemand; men han var jo ikke af den grund afskåret fra eventuelt at ansøge om deltagelse i en udvælgelsesprøve vedrørende en fast stilling, som han besad kvalifikationer og erfaring til. Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne indeholder intet som helst om, at en midlertidigt ansat ikke kan deltage i en intern udvælgelsesprøve, hvorefter han skal ansættes som tjenestemand.

Sagsøgeren har fremhævet, at de udtalelser, hvori han anbefales som ansøger, var berettiget som følge af overensstemmelsen mellem stillingsbeskrivelsen for den ledige stilling og hans arbejdes kvalitet og særlige beskaffenhed. Udtalelserne er helt og aldeles fremsat i tjenestens interesse og er ikke beregnet på at give sagsøgeren en fortrinsstilling eller på at skade andre ansøgere. Generaldirektøren for Tjenesten for Toldunionen har i så henseende altid været opsat på at få en god fordeling af stillingerne i tjenesten på grundlag af hver enkelt ansats kvalifikationer og opgaver uden derfor at opgive at få knyttet sagsøgeren fast til afdelingen netop på grund af hans kvalifikationer og faglige erfaring. Der har følgelig ikke været tale om nogen »manøvre« fra tjenestens side — hvorimod Generaldirektorat IX og ansættelsesmyndigheden på forslag herfra så åbenbart har ønsket at undgå en

manøvre ved at tvinge Tjenesten for Toldunionen til at acceptere udnævnelsen af hr. Casella. Resultatet heraf er helt meningsløst, idet sagsøgeren fortsat varetager de samme opgaver som midlertidigt ansat, hvorved han i realiteten udfører det arbejde, der henhører under den af hr. Casella bestridte stilling, mens denne sidste efter forfremmelse til den omhandlede SUD/4 bevilgede stilling stadig og udelukkende behandler spørgsmål om toldfritagelse, der henhører under den afdeling, som han tidligere gjorde tjeneste i.

Sagsøgeren har under henvisning til meddelelsen om ledig stilling KOM/663/79 anført, at han har 13 års erfaring i arbejdet med toldforvaltning af tekstilaftalerne. Hr. Casella har derimod aldrig været beskæftiget med forvaltningen af sådanne aftaler. Han er en ukendt person i de generaldirektorater, der har med disse aftaler at gøre, og i de berørte erhvervskredse. Sagsøgeren har på grundlag heraf anført, at den anfægtede udnævnelse ikke er sket i tjenestens interesse (vedtægtens artikel 7).

Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen med undladelsen af at tage samtlige relevante forhold, herunder dem, der vedrører sagsøgerens personlige situation, i betragtning, har tilsidesat den bistandspligt, han har krav på fra dens side.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at sagsøgte har gjort sig skyldig i magtfordrejning. Den eneste begrundelse for ikke at træffe skridt til afholdelsen af en intern udvælgelsesprøve, som sagsøgeren kunne ansøge om at deltage i, gik ud på, at han var blevet ansat som midlertidigt ansat »inden for rammerne af tekstilaftalerne«, og at Kommissionen ikke ønskede at tjenestemandsansætte personer ansat på denne måde. Denne begrundelse har ingen gyldighed for og kan ikke bruges over for sagsøgeren, idet den er i modstrid med ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, for så vidt som den er ensbetydende med, at personer ansat på den omhandlede måde skal behandles ringere end andre midlertidigt ansatte.

Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden har udvirket ansættelse af hr. Casella til den ledige stilling, ikke for at udnævne den bedste ansøger, men for at undgå, at sagsøgeren indgav ansøgning, og at der ikke er blevet taget skridt til afholdelse af en intern udvælgelsesprøve, selv om de kompetente myndigheder anmodede herom.

Sagsøgte har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til først at undersøge muligheden for eventuelt at besætte en ledig stilling ved forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen. Ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn ved en sammenlignende vurdering af ansøgernes kvalifikationer. I det foreliggende tilfælde har det ikke været påkrævet at sammenligne sagsøgerens og Casella's kvalifikationer, idet det skulle afgøres, om ansættelsesmyndigheden efter et fornuftigt skøn skulle afgøre, om hr. Casella besad de kvalifikationer, der skulle til for at kunne bestride den omhandlede stilling. Sagsøgeren var jo ikke på det her omhandlede tidspunkt ansøger til stillingen.

Sagsøgte har imidlertid anført, at Tjenesten for Toldunionen opnåede at få den ledige stilling KOM/663/79 overført i det håb eller endog i den hensigt at få sagsøgeren placeret i denne stilling efter en intern udvælgelsesprøve. Ansættelsesmyndigheden og Generaldirektorat IX afviste at være med i en sådan manøvre, der ville have været en magtfordrejning.

Da manøvren således var mislykket, fraveg generaldirektøren for Tjenesten for Toldunionen sin note af 6. februar 1980 og foreslog i note af 16. december 1980, at hr. Casella, der havde flere års erfaring på toldområdet, blev forfremmet. Med den vurdering, at Casella på grundlag af de personlige akter og bedømmelserne af ham besad de i meddelelsen angivne særlige kvalifikationer og med hans forfremmelse efter anmodning fra den berørte tjenestegren til den stilling, meddelelsen angik, holdt ansættelsesmyndigheden sig inden for grænserne af et fornuftigt skøn, selv om den omhandlede meddelelse oprindeligt var blevet udformet med henblik på en ansøgning fra sagsøgeren.

Sagsøgte har følgelig ikke været forpligtet til at gå over til ansættelsesprocedurens andet stadium, jfr. artikel 29, stk. 1, litra b), i vedtægten.

Kommissionen har vedrørende de faktiske og retlige vildfarelser, den påstås at have befundet sig i, fremhævet, at sagsøgeren ikke kunne være ubekendt med, at hans ansættelse gjaldt en stilling, som budgetmyndighederne havde ønsket midlertidigt besat, og at der ikke kunne blive tale om udnævnelse til tjenestemand i denne stilling. Den har bestridt, at ansættelsen af sagsøgeren som national ekspert i februar 1976 skete med henblik på senere tjenestemandsansættelse i en fast stilling. Dette blev dengang ikke på nogen måde stillet de italienske myndigheder i udsigt. Og tilsagn af denne art ville i øvrigt være uden juridisk værdi, idet tjenestemandsansættelse af en midlertidigt ansat kun kan ske i de former og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten (dom af 13. 5. 1970 i sag 18/69, Fournier, Sml. 1970, s. 49).

Det har jo netop været af hensyn til tjenesten, at sagsøgte ikke kunne gå med til afholdelse af en skræddersyet intern udvælgelsesprøve, der kunne give sikkerhed for, at sagsøgeren blev fastansat som tjenestemand.

Sagsøgte har afvist, at den skulle have tilsidesat sin bistandspligt. Den af sagsøgeren omtalte risiko for, at hans ansættelse skulle ophøre, følger uden videre af midlertidigheden af den stilling, han er ansat i. Sagsøgeren kunne ikke, dengang han underskrev sin ansættelseskontrakt, være uvidende om, at han som midlertidigt ansat ikke fik den samme sikkerhed for fast beskæftigelse som en tjenestemand. Sagsøgte står aldeles uforstående over for sagsøgerens anbringende om, at der foreligger magtfordrejning. Der er intet som helst retsstridigt ved forfremmelsen af hr. Casella. Ansættelsesmyndigheden modtog Tjenesten for Toldunionens forsikring om, at en overførsel til den ledige stilling opfyldte et virkeligt permanent behov i særtjensten UD/4; den havde tiltro til tjenestens udtalelser i så henseende og forfremmede efter forslag fra den hr. Casella til den supplerende faste stilling KOM/663/79.

Det er derfor urigtigt, når det hævdes, at sagsøgte ved at foretage denne forfremmelse har anvendt sin udnævnelsesbeføjelse til et formål, der er tjenesten uvedkommende, og som skulle bestå i at hindre sagsøgeren i at deltage i en intern udvælgelsesprøve.

Det forhold, at hr. Casella både før og efter sin forfremmelse udfører det samme arbejde, synes at afkræfte de gentagne forsikringer fra Tjenesten for Toldunionen om, at man i særafdelingen UD/4 ud over den af sagsøgeren midlertidigt besatte stilling havde brug for en supplerende fast stilling i lønklasse A 5-4, hvis indehaver skulle udføre arbejde bestående i planlægning, undersøgelse og kontrol vedrørende toldforvaltningen af tekstilaftalerne; dette forhold bekræfter endvidere tilsyneladende, at Tjenesten for Toldunionen med overførsel af en ledig stilling fra afdeling UD/3 til særtjenesten UD/4 kun havde til hensigt at få en tjenestemandsansættelse af sagsøgeren til at gå lettere igennem. Muligvis har ledelsen af Tjenesten for Toldunionen efter forfremmelsen af hr. Casella endvidere på grund af stigende arbejdsbyrder eller andet anmodet Casella om fortsat for en tid at udføre det samme arbejde som tidligere.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. juni 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. juli 1982.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 5. oktober 1981 har Antonio Giannini, der er midlertidigt ansat i lønklasse A 5 i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 22. november 1980 om forfremmelse af Luigi Casella til den stilling, der var omhandlet i meddelelse om ledig stilling KOM/663/79, samt om genoptagelse af proceduren til besættelse af denne stilling.

2 Meddelelsen om ledig stilling KOM/663/79 omhandlede en stilling som ekspeditionssekretær i lønklasse A 5-4 i den særlige afdeling »Tariftekniske spørgsmål i forbindelse med aftaler« i Tjenesten for Toldunionen. Ifølge meddelelsen skulle ansøgerne til denne stilling bl.a. besidde et indgående kendskab til tekstilaftalerne og navnlig til reglerne om tarifering af de forskellige grupper tekstilvarer samt indgående kendskab til toldnomenklaturen for tekstilvarer og stor, til stillingen passende erfaring.

3 Med henblik på besættelsen af denne stilling undersøgte Kommissionen først i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten for tjenestemænd, mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen. Tre tjenestemænd havde indgivet ansøgning om forfremmelse eller forflyttelse til denne stilling, og af disse udnævnte Kommissionen hr. Casella, der efter vedkommende tjenestes opfattelse fortjente at blive forfremmet, både på grund af sin modenhed, sine store kvalifikationer og sin almindelige faglige erfaring.

4 Sagsøgeren kunne som midlertidigt ansat ikke ansøge om forfremmelse eller forflyttelse. Såvel i sin klage som i stævningen har han imidlertid givet udtryk for den opfattelse, at han var den eneste, der fuldt ud opfyldte de betingelser, der blev stillet i meddelelsen, hvorimod hr. Casella — hvis fortjenester han i øvrigt ikke har bestridt — hverken var i besiddelse af særlig ekspertise i tarifering af tekstilvarer eller passende erfaring på dette område.

Formaliteten

5 Kommissionen har i svarskriftet anført, at sagen bør afvises, eftersom sagsøgeren ikke har den fornødne søgsmålsinteresse. Dette synspunkt, som Kommissionen tilsyneladende delvis har holdt fast ved under retsforhandlingerne, kræver en nærmere kommentar.

6 I artikel 29, stk. 1, i vedtægten, er det bestemt, at ansættelsesmyndigheden ved besættelsen af en ledig stilling skal gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver — dvs. en såkaldt »almindelig« eller »ekstern« udvælgelsesprøve — efter at have undersøgt — i den angivne rækkefølge — mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen, mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen og ansøgninger om overflyttelser indgivet af tjenestemænd i andre institutioner.

7 Domstolen har i dom af 31. marts 1965 (sag 16/64, Rauch, Sml. 1965-1968, s. 39) fastslået, at institutionerne kan lade alle, som på det tidspunkt, hvor udvælgelsesprøven begynder, og som gyldigt og på et hvilket som helst grundlag er beskæftiget i institutionens tjeneste, deltage i ... interne udvælgelsesprøver, hvorimod det kun er tjenestemænd, der har mulighed for at blive forfremmet, forflyttet og overført.

8 Heraf følger altså, at sagsøgeren efter en eventuel annullation af den anfægtede beslutning vil have mulighed for at deltage i en intern udvælgelsesprøve, hvilket Kommissionen i øvrigt udtrykkeligt har anerkendt under retsforhandlingerne. Sagsøgeren besidder derfor den fornødne søgsmålskompetence.

Realiteten

9 Sagsøgerens søgsmålsgrunde falder i to grupper. Han har først gjort gældende, at udnævnelsen af hr. Casella til den ledige stilling er et resultat af åbenbare faktiske og retlige vildfarelser og af en tilsidesættelse af tjenestens interesse, idet de særlige krav i meddelelsen ikke har været opfyldt ved denne udnævnelse. Dernæst har han anført, at Kommissionen med udnævnelsen af hr. Casella har sat sig ud over de særlige forhold, hvorunder sagsøgeren blev ansat, idet det herved var meningen at skaffe Tjenesten for Toldunionen en medarbejder, der var i besiddelse af den specialviden om tarifering af tekstilvarer, der nævnes i meddelelsen om ledig stilling KOM/663/79.

10 Til støtte for de først omtalte søgsmålsgrunde har sagsøgeren bl.a. gjort gældende, at Tjenesten for Toldunionen som følge af sagsøgerens særlige kvalifikationer hellere ville have ham ansat i stillingen end hr. Casella, at han under alle omstændigheder er bedre kvalificeret end hr. Casella til det arbejde, der skal udføres i denne stilling, og at Kommissionen derfor ikke har kunnet udnævne hr. Casella uden at overtræde vedtægten.

11 Med disse argumenter tager sagsøgeren imidlertid ikke hensyn til, at da ansættelsesmyndigheden skulle træffe den anfægtede beslutning, var den ikke forpligtet til at sammenligne hr. Casella's og sagsøgerens kvalifikationer og fortjenster, idet sagsøgeren ikke var ansøger til forfremmelse eller forflyttelse. Udnævnelsen af hr. Casella til den ledige stilling skal derfor gøres til genstand for selvstændig vurdering.

12 I den forbindelse har sagsøgeren alene gjort gældende, at hr. Casella ikke besad den specialviden om tarifering af tekstilvarer, der var nødvendig for at bestride den ledige stilling.

13 Det er imidlertid ikke Domstolens opgave at tage stilling til, hvilken sagkundskab, der udkræves til en stilling som den i nærværende sag omhandlede, idet det hverken på grundlag af sagens akter eller sagsøgerens udtalelser er muligt at fastslå, at Kommissionen ved sit skøn om hr. Casella's kvalifikationer og fortjenster har befundet sig i en åbenbar vildfarelse eller begået magtfordrejning.

14 Sagsøgeren har vedrørende den sidste gruppe søgsmålsgrunde navnlig anført, at det i 1976, da han blev ansat som national ekspert udsendt af det italienske finansministerium, blev lovet, at han ville blive tjenestemandsansat. Med meddelelsen om ledig stilling KOM/663/79 har man villet holde dette løfte, og dette følger da også af meddelelsens ordlyd, ligesom det ligger helt på linje med Tjenesten for Toldunionens udtalte ønske.

15 Kommissionen har afvist, at den skulle have forpligtet sig til at ansætte sagsøgeren som tjenestemand. Den har herved bl.a. henvist til en skrivelse af 20. juli 1978 fra direktøren for personaleafdelingen, der var bilagt sagsøgerens kontrakt om ansættelse som midlertidigt ansat, og hvori det hedder, at den stilling, sagsøgeren skulle ansættes i, var en midlertidig stilling, der ikke kunne medføre, at han blev udnævnt til tjenestemand.

16 Selv om denne skrivelse indeholder en fejl, for så vidt som det deri oplyses, at sagsøgeren kun kan blive ansat som tjenestemand efter en almindelig udvælgelsesprøve, mens interne udvælgelsesprøver ikke nævnes, indeholder den dog en bekræftelse af Kommissionens udtalelser om, at sagsøgeren ikke på nogen måde er blevet lovet fastansættelse.

17 I sagens akter finder man ganske vist forskellige interne noter fra Tjenesten for Toldunionen, hvori det hedder, at denne tjeneste »har til hensigt« at ansætte sagsøgeren som tjenestemand, og at der i det italienske toldvæsen, hvorfra sagsøgeren kom, var »forståelse« herfor. Men det må imidlertid understreges, at sagsøgeren, der var blevet forskriftsmæssigt underrettet om sin stillings midlertidige karakter, ikke engang efter en godtgørelse af, at der forelå en aftale herom mellem Kommissionens tjenestegren og det italienske toldvæsen, ville få en særlig stilling under den i sagen omtvistede ansættelsesprocedure.

18 Af det anførte følger, at det ikke er godtgjort, at den ansættelsesprocedure, der er blevet fulgt med henblik på besættelsen af den omtvistede ledige stilling, på nogen måde har været retsstridig, og at sagsøgte derfor skal frifindes.

Sagens omkostninger

19 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. oktober 1982.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling